

Over leven na verlies

Colofon

ISBN: 978 94 6365 245 2

1e druk 2020

© 2020, André Dierick

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteur: Ria Swart

Dit boek is een autobiografisch relaas van een groot deel van het leven van de schrijver. Hij beschrijft in dit boek ook hoe hij zijn muziekschoolcarrière heeft beleefd. Dit is zijn waarheid, die door anderen mogelijk anders ervaren kan worden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Over leven na verlies

André Dierick

Inhoud

1. Geluk en verlies	7
2. Carrière	15
3. Vrolijkheid	28
4. Ziek thuis	35
5. Psycholoog	40
6. Vrijwilligerswerk	51
7. Bergvakanties	65
8. Brief 1	72
9. Sint-Pieter	81
10. Hobby's	87
11. Boek	96
12. Val	100
13. Gehoor	107
14. Onverwacht nieuws	116
15. Pinkstermerel	123
16. Erflijnen	126
17. Roekoe	132
18. Loslaten	137
19. Brief 2	145
20. Steen	149
21. Monoloog	156
22. Pluk de dag	162

GELUK EN VERLIES

Terug in het centrum van het prachtige Zwitserse bergdorp Grindelwald gebeurde er iets moois. Nettie speelde daar nog één keer met bovenmenselijke moed de fitte moeder en echtgenote, alsof ze aan ons wilde laten zien hoe blij je in dit leven moet zijn met mooie en fijne dingen. Een bergtocht eerder op die dag was haar bijna fataal geworden door de ijle lucht. Maar gelukkig konden we na alle spanningen op een heerlijk plekje op een terras, samen met onze drie dochters, weer enigszins opgelucht genieten van het prachtige uitzicht. We smulden van een grote coupe dame blanche, waarbij ik de chocolade af en toe zorgvuldig van mijn onderlip likte. Nettie had het grootste woord, maar ik merkte dat ze tussendoor vaak naar adem snakte. Door haar blije uitstraling leek de spanning van een paar uur eerder verdwenen, maar het zou de laatste keer zijn dat we haar zagen lachen.

Wat er jarenlang aan dat moment vooraf was gegaan, beseften onze dochters nauwelijks. Wij hadden hen zoveel mogelijk buiten de ziekte van Nettie gehouden. We wilden hun kinderjaren daar niet mee belasten. Jaren die zo mooi begonnen waren. Bijna op de dag af liep ik dertien jaar eerder huppelend van de ene deur naar de andere in de hal van de flat waar Nettie en ik sinds ons huwelijk woonden. Telkens als er werd opengedaan, zou ik het liefst de bewoners om de nek zijn gevlogen, maar ik kon me steeds nog net beheersen. We kenden elkaar weliswaar allemaal, maar hadden toch

niet zoveel contact dat die spontaniteit door iedereen op prijs zou worden gesteld. De meeste bewoners deden op zondagmorgen verbaasd hun deur open nadat ze door het deurspionnetje hadden gekeken en ineens een dolenthousiaste medebewoner voor hun deur zagen staan. Zodra er weer een deur opening zei ik met stemverheffing: “We hebben een tweeling. Vanmorgen geboren in het ziekenhuis.” Terwijl ik mijn vinger al op de deurbel van de volgende deur had riep iemand me na: “Hoe heten ze?” Ik riep terug: “Marian en Annet.” Het gevoel dat ik op dat moment had was ongekend. Niet een van mijn diploma’s had me zoveel vreugde gegeven. Ook kon het plezier na een geslaagd muziekoftreden niet tippen aan dit gevoel. De emotie bij de geboorte van onze tweeling overtrof zelfs die van onze trouwdag. Het voelde alsof mijn leven één grote aanloop was geweest naar dat moment.

Uren daarvoor had ik met een gespannen lijf naast het kraambed van Nettie gezeten. Ik hield voortdurend haar hand vast en voelde regelmatig dat ze daar heel hard in kneep. Tevoren in de auto naar het ziekenhuis was ik mezelf niet meer. Eén bonk nervositeit en angst of we wel op tijd aan zouden komen was er oorzaak van dat ik regelmatig klungelde met de versnelling en zelfs een keer bij een stoplicht in de achterruit wegreed. Gelukkig was het vroeg en stond er niemand achter me.

Op het moment van de geboorte was nog steeds niet duidelijk of het één baby of een tweeling zou worden. Het sterke vermoeden van een tweeling was er wel, maar de onzekerheid maakte de geboorte extra spannend. Naast het bed van Nettie leefde ik zo mee dat ik het liefst een deel

van haar pijn had overgenomen. En toen kwam eindelijk het moment waarop een hoofdje zichtbaar werd. Maar het zou nog minuten van helse pijnen duren totdat de verloskundige een huilend wezentje omhoog kon houden. Een dochter die de naam Marian kreeg.

Nettie had op dat moment nog zoveel pijn dat het voor haar moeilijk was om in de blijdschap mee te gaan, en dat terwijl ik het gevoel had dat bij mij alle rode bloedlichaampjes in polonaise op vrolijke muziek door mijn aderen dansten. Ik kreeg ook de neiging om te gaan juichen, dansen en springen, maar bleef vreemd genoeg als verstijfd op mijn stoel zitten. Zelfs toen de verloskundige iets onbenulligs liet vallen, kwam het niet in me op dat voor haar op te rapen.

Meteen na de geboorte van de eerste baby was duidelijk dat er nog een tweede kindje zou komen. Of de verloskundige en de arts van meet af aan het spel van afwachten speelden, was ons niet duidelijk. Tussen de geboorte van de eerste en tweede baby zat twintig minuten. De tweede baby was ook een meisje, waarvoor we de naam Annet al hadden bedacht ingeval het inderdaad een tweeling zou worden. Nadat Nettie een beetje bekomen was van de geboorte van het tweede kindje zag ik een blik zoals ik die nog nooit had gezien. Toen ze mij aankeek biggelden plotseling tranen van geluk over onze wangen en omhelsde ik haar langdurig.

Twee jaar later beleefden we eenzelfde geluk bij de geboorte van onze derde dochter, Margo. Die keer is Nettie thuis bevallen, wat zonder echte problemen verliep. En weer dat moment waarop de baby werd opgetild en dat gelukzalige gevoel zoals bij de geboorte van de tweeling. Na de geboorte

van de kinderen ging het leven verder op een manier zoals iedereen zich dat zou wensen. Weliswaar hadden wij de handen vol aan de verzorging van de drie kinderen, maar het gaf ons enorm veel voldoening. Ze gleden probleemloos door hun babytijd en kleutertijd, van de eerste tandjes tot de eerste stapjes en daarna van gebrabbel tot het begin van bijdehandheid. In ons geluk groeiden Nettie en ik ook steeds meer naar elkaar toe.

Er gebeurde in ons gezin ook wel eens iets onverwachts, zoals in de tijd dat ik dirigent was van een kerkkoor. Ik had het koor gedirigeerd tijdens de zondagsdienst en zag op de terugweg op een minuut of tien lopen van ons huis plotseling twee figuurtjes staan die wel erg veel op Marian en Annet leken. Bij het naderen herkende ik twee vrolijk gekleurde winterjasjes. De dametjes van nog geen vier jaar stonden gearmd op de uitkijk. Dat Nettie thuis volkomen overstuur was begrepen ze niet. “We wilden papa halen,” zei Annet. “En mama was zo druk met Margo bezig,” vulde Marian aan.

Meestal liepen de akkefietjes met de kinderen goed af. Nou ja, een opengevallen knie of een splinter in de vinger, maar dat hoort er immers bij. De periode van kinderziektes kwamen ze ook zonder grote problemen door. Soms werd een van de kinderen geteisterd door een langdurende oorontsteking, maar een bezoek aan een huisarts was eigenlijk een zeldzaamheid. Zo waren de kleuterjaren en de eerste jaren van de basisschool een mooie tijd. Drie vakanties per jaar naar bergstreken waren ook geweldige belevenissen met veel tijd voor elkaar. We dachten in die jaren dat ons geluk niet op kon.

Maar die gelukkige jaren werden bruuft verstoord toen bij Nettie plotseling de schrik om het hart sloeg. Ze ontdekte een knobbeltje in haar borst en had daar voldoende over gelezen om in een klap volledig ongerust te worden. Toen ze het aan mij vertelde was er geen troosten aan terwijl ik haar huilend en naar adem snakkend in mijn armen hield. Zelf was ik ook volledig in shock. Hoe kon ons dat treffen in jaren van voorspoed? Gelukkig bleek na het verwijderen dat het weefsel goedaardig was. Toch zou later blijken dat we aan het begin stonden van zeven zeer zware jaren. Die jaren zouden volledig overheerst worden door de ziekte kanker.

Een jaar na het verwijderen van het eerste knobbeltje was namelijk een borstamputatie noodzakelijk vanwege opnieuw ontdekt weefsel dat wel kwaadaardig bleek. We hadden in de tijd na het eerste knobbeltje geleerd om niet meteen aan een noodlottige afloop te denken, maar de angst die ons toen overviel gooide onze gedachten alle kanten uit. Terwijl de chirurg ons het slechte nieuws vertelde, wilde ik hem de mond snoeren. Waarom zei hij dat tegen ons? Zoiets is toch alleen voor anderen bestemd? Meteen na de klap pakte ik Nettie beet, maar hield mijn blik in de richting van die prattende man. Zijn woorden drongen echter niet meer tot mij door. Ik wist zeker dat dit bij Nettie ook het geval was. Het kon me niets schelen wat hij nog zei, want de klap was duidelijk genoeg en snoeihard. Later, op een rustiger moment, kregen we de informatie die we nodig hadden, maar die ons liet begrijpen dat ons leven voorgoed zou veranderen. In elk geval stond Nettie een lange weg van bestralingen en chemokuren te wachten. Waar moest ze de kracht vandaan halen en hoe kon ik ervoor zorgen dat thuis alles goed bleef gaan naast een drukke baan?

In de tijd daarna wilde ik zoveel mogelijk in het lijden van Nettie meegaan, waar ze wellicht kracht uit kon halen. Maar op momenten dat ze naast me voor de spiegel stond en verzuchtte dat ze zo verschrikkelijk verminkt was, kon ik haar op geen enkele manier troosten. Ik probeerde dan te begrijpen wat het voor haar betekende, maar kwam niet verder dan dat het vreselijk moest zijn. Gelukkig waren er ook momenten dat ik haar wél kon ondersteunen. Toen zij naar de speciaalzaak ging voor een prothese ging ik vanzelfsprekend met haar mee. Tot dan droeg ze in haar bh een prop watten die na de operatie zo goed mogelijk in model was gemaakt door een verpleegster. Bij het passen van speciale bh's die telkens op verschillende manieren waren opgevuld, bleef ik in de buurt van de paskamer. Dat de verkoopster zich daar een beetje ongemakkelijk bij voelde kon me niets schelen; ik wilde het beste voor mijn Nettie.

Uiteindelijk maakte Nettie haar keuze en kreeg ik haar zo-
ver dat ze een mooie avondjapon paste. Terwijl ze daarmee glunderend voor de spiegel stond, pakte ik uit een doosje een collier dat ik stiekem voor haar had gekocht en liep ermee naar haar toe. Nettie zag niet goed wat ik achter haar rug stond te wriemelen, maar had enkele ogenblikken later een glanzend juweel om haar hals. Na alle spanningen en ontberingen was er eindelijk weer een moment van blijdschap. Ze draaide zich om en vloog me om de nek. Daarna zoende ze me ongegeneerd in het bijzijn van de verkoopster, die uitkraaide: “Hoe prachtig, mevrouw.”

In de jaren die volgden waren de momenten van blijdschap echter schaars. Helaas waren de technieken van bestralingen en de chemobehandelingen in die tijd nog niet zo hoopgevend,

waardoor angst die jaren overheerste. Geen enkel onderzoek bracht echt licht aan het eind van de tunnel, maar slechts hooguit het vlammetje van een kaars. Het lichamelijk lijden van Nettie was na elke behandeling nauwelijks draagbaar. Toch pakte ze voor zover mogelijk telkens het gewone leven weer op tussen de behandelingen door. Haar vechtlust zorgde ervoor dat zij nog diverse taken op zich kon nemen. Andere karweitjes werden geleidelijk aan steeds meer door mij overgenomen.

Doordat wij besloten hadden de kinderen zoveel mogelijk buiten de ziekte te houden, leek de wereld voor hen gewoon door te gaan. Wij haalden daar kracht uit. Twijfels of dit wel de juiste aanpak was bestonden toen niet. Een voorbeeld van gewoon doorgaan waren de vakanties waar we stevast naartoe werkten. We waren allemaal dol op de bergen en huurden telkens een leuk appartement van waaruit we talrijke tochten ondernamen. In de bergen pepte Nettie zich op zodat ze zoveel mogelijk mee kon doen. Door het plezier dat ze daaraan beleefde, kreeg ze weer kracht om de volgende chemoserie te doorstaan.

Maar die chemokuren sloopten haar lichaam volledig. Noodgedwongen werden ze stopgezet en was het afwachten wat de komende tijd nog zou bieden. Een half jaar later brachten we nog een bergvakantie door in Zwitserland, waar ze beslist naartoe wilde. Een bergtocht met de cabinebaan naar de Männlichen bij het prachtig gelegen dorp Grindelwald werd haar bijna fataal omdat haar longen haar in de steek lieten. Ik moest haar de laatste honderd meter terug naar de cabinebaan per stap die ze zette flink ondersteunen. Eenmaal beneden bloeide ze toch nog op een

wonderbaarlijke manier op. Maar het met veel vechtlust herstellen was slechts uitstel van executie.

Na die vakantie terug thuis bleek haar lichaam helemaal op en was een operatie nodig om het nog enigszins te laten functioneren. Helaas mocht dat niet baten, waarna ze na een eindstrijd van vijf weken in coma raakte en daar niet meer uit kwam. Drie dagen later liet ze mij achter in vertwijfeling over het voortbestaan van mijn eigen leven. Ook maakte ik me grote zorgen over hoe het verder moest met mijn kinderen, die mama ontzettend zouden missen. Annet en Marian waren dertien en Margo was elf jaar oud. Hoe verschrikkelijk om zonder mama verder te moeten.

CARRIÈRE

Ik zat achter mijn bureau en bladerde wat in paperassen. Echt zinvol waren mijn bezigheden niet, omdat ik me nergens op kon concentreren. Ik ontkwam ook niet aan een film die zich telkens in mijn herinnering herhaalde. Ik zag me lopen met aan mijn zijde mijn drie kinderen, die ik zo dicht mogelijk naar me toe probeerde te halen. We hadden alle vier een rode roos in de hand. Rozen die uiteindelijk op de kist van Nettie terecht zijn gekomen omdat we er geen schep zand op wilden gooien.

Plotseling schoot ik uit mijn dagdroom; er werd op mijn deur geklopt. Ik probeerde me te vermannen toen ik een leerling binnen zag komen. Het meisje zei met een onzekere stem: “U hebt mij op de lijst gezet voor het leerlingenconcert van vanavond, maar de sonate die ik moet spelen loopt voor geen meter.” Ik voelde me in een klap weer bij de les en zag dat ze een muziekboek onder haar arm droeg. Ik pakte dat van haar over en zette het op de juiste pagina voor haar open op de piano. Daarna vroeg ik of ze het stuk eens wilde doorspelen. Ze aarzelde maar begon er toch aan.

Bij moeilijke passages hielp ik haar, totdat ze voldoende zelfvertrouwen had gekregen om de sonate toch tijdens het concert te spelen. Die avond genoot ik van haar spel en dat van de andere leerlingen en ik was me ervan bewust dat muziek vanaf die dag een nog belangrijkere rol in mijn leven

kon gaan spelen. Ik hield van mijn vak en voelde me thuis in mijn functie als directeur van een grote muziekschool. Dat ik die functie nog maar een beperkt aantal jaren zou kunnen vervullen, kon ik toen nog niet weten.

Het aantal leerlingen was in de jaren dat ik directeur was tot mijn grote trots gegroeid tot ruim tweeduizend. Zij kregen wekelijks een les van veertig parttime docenten. Het volgen van de vorderingen van de leerlingen zorgde voor een extra stimulans om me met hart en ziel in te zetten voor mijn school. Een aantal van de betere leerlingen stroomden door naar het muziekvakonderwijs en hadden na hun conservatoriumopleiding succes in de muziekwereld. Ik vond het heel leuk om in de krant goede recensies te lezen over de concerten die zij ergens in het land gaven. Het bracht mij terug in de herinnering aan mijn eigen eerste optreden. Mijn latere klassieke carrière was ik op een bijzondere manier als vijftienjarige puber begonnen in het lichte muziekgenre. Dat was met een optreden met mijn accordeon in een rokerig zaaltje.

Het verhaal van dat eerste optreden begon ermee dat ik met knikkende knieën over het podium liep van een toneelzaaltje zoals die in de vorige eeuw nog lang hebben bestaan. Het waren heuse schouwburgjes met voor die tijd alles erop en eraan. Ik moest even zoeken, maar vond uiteindelijk de plek waar ik een kleine opening kon maken tussen de twee zware gordijnen van purperrood velours. Ik dacht er niet bij na dat het voor de mensen in de zaal wellicht een komisch gezicht zou zijn om een hoofd tussen twee gordijnen te zien piepen, maar ik wilde beslist zien of de zaal wel vol zou lopen. Daarmee riskeerde ik onwetend een uitbrander van Gerard

Corsari, die variété-avonden organiseerde in de tijd dat nog lang niet iedereen een televisie had.

Corsari was als impresario voortdurend op zoek naar artiesten zoals goochelaars, acrobaten, zangers of zangeressen en instrumentalisten. Hij had mij ontdekt tijdens een bezoek aan de muziekschool waar ik al enkele jaren accordeonles volgde. Ik had nog nooit voor een groot publiek opgetreden en was daar een beetje bang voor. Na veel aandrang was het hem gelukt om mij te strikken voor een optreden tijdens een van zijn programma's. Zijn aanbod van zeven gulden vijftig voor het spelen van twee nummers gaf daarbij de doorslag. Ik vond dat erg veel geld. Het ging hem vooral om het nummer *Circus Renz*, maar v  r de pauze moest ik een Franse musette spelen.

Circus Renz was mijn topnummer in de tijd dat ik nog niet naar het conservatorium ging. Daar zou een dergelijk nummer van de lichte muze taboe zijn. Het was eigenlijk een compositie die op xylofoon gespeeld moest worden, waarbij de handen van de spelers razendsnel met de stokjes over het instrument vlogen. Het nummer was echter ook zeer populair bij accordeonisten, die er hun technische vaardigheden mee konden bewijzen. Ik had heel lang geoefend om het nummer letterlijk in de vingers te krijgen en daarbij moeilijke passages honderden keren herhaald.

Op het moment dat ik met een nieuwsgierige blik mijn hoofd tussen de gordijnen door stak, hoorde ik plotseling vlak achter me: "Weg daar." Ik schrok en herkende de stem van Corsari. Veel verder dan een halve zin als reactie kwam ik niet met: "Maar ik wilde alleen maar even ..." Corsari onderbrak me

op een strenge toon: “Dat is een hoofdzonde van onervaren artiesten. Doe dat nooit meer.” Door de schrik leek het alsof ik een deel van mijn knikkende knieën kwijt was. Ik glipte zo snel mogelijk tussen de coulissen door naar de ruimte achter het toneel en zag hoe iedereen zich voorbereidde op zijn of haar optreden. Allemaal plankenkoorts?

Ik vroeg me af of ik de twee nummers nog eens zou doorspelen, maar besloot dat niet te doen. Ik had al zo vaak geoefend dat ik er vertrouwen in kon hebben dat het spelen geen probleem opleverde. Op een rustig plekje had ik nog maar één zorg en dat was om mijn handen en vingers warm te houden, zodat ik de snelle noten uit mijn accordeon zou kunnen toveren. Wrijvend en met af en toe mijn handen in mijn broekzakken moest dat lukken. Corsari zag, toen hij langs me liep, dat ik een beetje beteuterd zat te kijken en zei: “Sorry hoor, dat ik zo uitviel, maar ik kan er niet tegen als mensen de zaal in gluren. Dat is een lachwekkend gezicht en komt niet professioneel over.” Hij wilde me kennelijk op mijn gemak stellen zo vlak voordat ik moest optreden. Met een: “Toitoitoi, voor zo dadelijk,” liet hij me achter met een gerustgesteld gevoel.

Tegen dat het mijn beurt was om op te treden, concentreerde ik me op de Franse musette met de bladmuziek voor mijn neus. Voor het publiek zou ik uit het hoofd spelen, wat meer indruk zou maken. Eenmaal op het podium raakte ik een beetje verblind door de felle toneellampen die op me schenen. Het kostte me moeite om mijn plek midden op het podium te vinden. Toen ik begon te spelen werd het publiek muisstil, waardoor ik me goed kon concentreren. Ik probeerde af en toe de zaal in te kijken, omdat Corsari had

gezegd dat ik tijdens het spelen contact met het publiek moest maken. Maar door de felle lampen zag ik alleen vlekken en kon geen gezichten onderscheiden.

De eerste moeilijke passage kwam ik foutloos door, maar helaas, bij een tweede fragment met veel en snelle grepen miste ik een noot. Hoe kon dat nu? Ik had het stuk honderden keren gerepeteerd. Zou iemand het gemerkt hebben? Doorgaan, doorgaan, was het enige waar ik aan dacht. Ik had immers geleerd om over fouten heen te spelen. Zoals zo vaak in de muziek moeten sommige passages herhaald worden. Ik vroeg me wel af of ik dat zou doen met het risico weer die fout te maken. Voordat ik daar een besluit over kon nemen, begon ik vanzelf aan de herhaling, omdat ik het nummer eigenlijk op de automatische piloot speelde.

Omdat het begin van de herhaling goed liep, durfde ik weer eens de zaal in te kijken nadat ik merkte dat mijn ogen een beetje gewend raakten aan het felle licht. Toen zag ik plotse-ling een medeleerling zitten van de muziekschool waar ik les had. Ik wist niet dat die kerel zou komen. Een tweede keer dezelfde fout maken zou hij beslist opmerken. Ik naderde de moeilijke plek. Nog tien maten ... acht maten ... zes maten ... één maat ... drie noten ... twee noten ... één noot. En toen was het alsof de vinger die de toets moest raken door een magneet werd aangetrokken. Gelukkig. Met een glimlach op mijn gezicht speelde ik de musette probleemloos verder tot de laatste noten, waarna een daverend applaus klonk. Na een paar diepe buigingen voelde ik me helemaal blij. Achter de coulissen kreeg ik een schouderklopje van Corsari en ik merkte toen pas dat hij heel aardig kon zijn.

Na de pauze had ik de eer om als laatste op te treden. Ik moest wel erg lang wachten, want de eindconferentie van Gerard Corsari duurde en duurde. De grappen die de man vertelde ontgingen mij achter de coulissen, waar nog maar de helft van de deelnemers zat te wachten. Kennelijk moesten die nog uitbetaald krijgen voor hun bijdrage aan de avond, terwijl de andere helft wellicht al naar een volgend optreden was. Een van de overgebleven artiesten kende het programma letterlijk en kwam mij waarschuwen dat Corsari aan zijn laatste mop bezig was.

Een paar tellen later stond ik voor de tweede keer in het volle licht van de toneellampen. Maar vlak voordat ik begon te spelen, dimden de lichten plotseling tot slechts de helft en werd een sterk spotlicht recht op mij gericht. De blinkende onderdelen van mijn instrument spuwden door de weerkaatsing bijna vuur. Tegelijk hoorde ik in het publiek een geroezemoes langzaam wegsterven. Dat was het moment waarop ik zou moeten vlammen wilde ik nog een keer door Corsari gevraagd worden.

Na het succesvolle optreden vóór de pauze liet ik mij door niets meer van de wijs brengen en in mijn gretigheid om te laten horen wat ik kon, begon ik eigenlijk in een iets te snel tempo aan het nummer. De bedoeling was dat het pas aan het eind zijn volle snelheid zou krijgen. Met dat tamelijk snelle begin zou ik mezelf bij het laatste deel moeten overtreffen. Ik hield het tempo goed vast en kreeg gaandeweg het gevoel het eind overtuigend te kunnen brengen. En ja hoor, bij de herhaling van het laatste deel versnelde ik het tempo dusdanig dat geen enkele xylofonist me zou hebben kunnen bijhouden. Mijn adrenaline steeg tot een niveau dat ik mezelf